

III. NAUCZANIE BISKUPÓW O LITURGII

Bp Andrzej F. Dziuba

List pasterski na rozpoczęcie Roku Duszpasterskiego 2010-2011

Łowicz, dnia 18 listopada 2010 r.

L. dz. 2831/2010

W komunii z Bogiem

List pasterski Biskupa Łowickiego na rozpoczęcie Roku Duszpasterskiego 2010-2011

Czcigodni Bracia w Kapłaństwie,
Drodzy Siostry i Bracia,

W świetle Bożej łaski otrzymujemy dar nowego roku kościelnego. W duszpasterskiej posłudze i odnajdowaniu znaków Bożej obecności mieliśmy okazję w ostatnich pięciu latach znajdować znaczenie prawdy o „Kościele niosącym Ewangelię nadziei”. Pierwsza niedziela Adwentu rozpoczyna w Kościele w Polsce trzy lata podążania we wspólnocie wierzących pod hasłem: „Kościół domem i szkołą komunii”. Bóg zechciał, aby Jego Syn przyjął ludzkie ciało i zamieszkał pośród nas. On stał się najbliższy człowiekowi, aby człowieka zbawić. Jest to możliwe tylko wtedy, kiedy wierzący przybliżą się do Dawcy życia, kiedy będą uczestnikami budowania jedności z Bogiem, a co za tym idzie jedności między sobą. „W komunii z Bogiem”, w jedności z Nim możemy sobie i innym nieść Dobrą Nowinę, która jest źródłem nadziei i otuchy.

1. Komunia

Tak często w Kościele słyszymy słowo „komunia”. Oznacza ona wspólnotę osób, ich bliskość i prawdziwe wzajemne zrozumienie. Na początku patrzymy na tajemnicę Boga, który jest w doskonałej jedności Trzech Osób: Ojca, Syna i Ducha Świętego. My podążamy do zjednoczenia z Bogiem przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. Dla człowieka najistotniejsze jest zjednoczenie z Bogiem, które przenosi się na zjednoczenie z ludźmi. Jeśli postępujemy za wolą Bożą, możemy mieć udział w spożywaniu Ciała Chrystusa w Eucharystii, co prowadzi do bliskości wszystkich wiernych w Kościele, który jest Jego Mistycznym Ciałem (por. 1 Kor 10,16-17).

W naszej drodze wiary patrzymy na krzyż – znak zbawienia. Widzimy dwie belki: pierwsza pionowa, która wiedzie ku górze, oznacza komunię z Bogiem, pozioma przypomina, że ku zbawieniu nie idziemy sami, ale i z innymi ludźmi. „Komunia” z Bogiem buduje się przed wszystkim przez świętość, modlitwę, niedzielną Eucharystię, sakrament pojednania, pierwszeństwo łaski, słuchanie i głoszenie Słowa Bożego, świadectwo miłości i miłosierdzie (por. Novo millennio ineunte 29-50). Te dzieła zachęcają do odpowiedzi na wołanie Chrystusa, które jest także zobowiązaniem z naszego Kongresu Eucharystycznego: „Wytrwajcie w miłości mojej” (J 15,9).

2. Życie sakramentalne

„W komunii z Bogiem” możemy trwać poprzez sakramenty, które są siedmioma widzialnymi znakami niewidzialnej łaski. Są to drogi zjednoczenia z Bogiem i doświadczenia Jego miłości. Dlatego trzeba im przywrócić należyty szacunek i znaczenie, aby odkryć ich wartość. W nich bowiem Bóg szczególnie dotyka człowieka swoją łaską.

Kiedy spotykają nas trudności i bolesne podziały w życiu osobistym i rodzinnym, warto zadać sobie pytanie o to, w jaki sposób przyjmujemy sakramenty. Czy jest to tylko przyzwyczajenie, może uspokojenie sumienia, czy rzeczywiste spotkanie w wierze miłującego Boga? Przez chrzest, bierzmowanie i Eucharystię stajemy się dojrzałymi uczestnikami życia z Bogiem. O pierwszym przyjęciu Jezusa w Eucharystii mówimy: „Pierwsza Komunia Święta”; warto przypomnieć sobie, jak wtedy pragnęliśmy być blisko Boga, a także zobaczyć, jak tego pragną dzieci przygotowujące się dzisiaj do przyjęcia Ciała Pańskiego.

Chrystus pozostawił nam dwa znaki przebaczącej miłości Ojca: sakrament pokuty i namaszczenia chorych. W pojednaniu Bóg dotyka serca grzesznika, oczyszcza je w miłosiernej miłości. Konieczna jest jednak prośba o przebaczenie Boga i ludzi, a jednocześnie zdolność przebaczenia innym. W namaszczeniu zaś Chrystus wspiera w dźwiganiu krzyża, cierpienia, choroby czy słabości. To dar ku pełniejszemu odczytaniu woli Bożej (por. Jk 5,13-18). Sakramentu namaszczenia chorych nie należy odkładać na kres życia; w nim przecież Chrystus umacnia i uzdrowia.

Dwa sakramenty powołania to małżeństwo i kapłaństwo. To pomoc mężczyźnie i kobiecie w doskonaleniu miłości wzajemnej i wypełnianiu zadań małżeńskich. Ten wzajemnie sobie udzielony sakrament jest obecnością Chrystusa w ich życiu. Ta sama obecność ma także miejsce w sakramencie kapłaństwa, ku uświęcaniu innych i siebie. W dziele przybliżania siebie i innych do Boga mają także wielką rolę do spełnienia idący drogą chrześcijańskiego życia w samotności; ich świadectwo życia i miłości wzmacnia Kościół.

3. Celebracje liturgiczne

Szczególnym wyrazem komunii z Bogiem są sakramentalia, święte znaki ustanowione przez Kościół dla uświęcenia życia chrześcijańskiego, zwłaszcza poprzez błogosławieństwa. To poświęcenie Bogu osób i przedmiotów. Niezwykle ważne jest zachowanie i noszenie pobłogosławionych znaków naszej wiary. W modlitwie egzorcyzmów, która uwalnia od przeciwnika Boga: „Kościół publicznie i na mocy swojej władzy prosi w imię Jezusa Chrystusa, by jakaś osoba lub przedmiot były strzeżone od napaści Złego i wolne od jego panowania” (por. KKK 1673).

Ważnym jest dostrzeżenie wszystkich form pobożności, w których jest obecny Bóg, a które mogą pomóc w rozeznaniu i doświadczeniu Jego miłości. Trzeba to dostrzegać w nabożeństwach majowych, czerwcowych i październikowych. Do komunii z Bogiem przybliżają: roraty, śpiew kolęd i Gorzkich żali. Ważnym miejscem spotkania jest Droga krzyżowa, nowenny, litanie, Koronka do Miłosierdzia Bożego i Różaniec. To nie rutyna, ale dar spotkania z osobowym Bogiem. Ważnymi praktykami duszpasterskim są rekollekcje parafialne i grupowe, misje święte, pielgrzymki i dni skupienia. Tutaj potrzebny jest modlitewny wymiar tych wydarzeń. Istotnym jest dostrzeżenie każdej z grup liturgicznych, ceniąc ich charyzmaty, ale zawsze z otwartością na wspólnotę parafialną.

Szczególną celebracją jest pogrzeb chrześcijański, w którym brzmi prawda: „Oczekuję wskreszenia umarłych i życia wiecznego w przyszłym świecie”, jak mówimy w Wyznaniu wiary. Kościół towarzyszy chrześcijaninowi w drodze oddania się „w ręce Ojca”. Pogrzeb staje się umocnieniem w wierze i okazją do jeszcze głębszego życia modlitwą i chrześcijańskim życiem, którego cel jest w Jezusie Chrystusie.

4. Modlitwa

Modlitwa jest drogą spotkania Boga; On daje nam swego Ducha, który uczy nas się modlić. Modlitwa to wzniesienie umysłu i serca do Boga; prośba skierowana do Niego o konieczne dobra, zgodnie z Jego wolą; proste spojrzenie ku niebu; okrzyk wdzięczności i miłości zarówno w cierpieniu, jak i w radości. Rodzina chrześcijańska jest pierwszym miejscem wychowania do takiej modlitwy. Codzienna modlitwa rodzinna jest pięknym świadectwem życia modlitwy całego Kościoła. To szczególny znak komunii z Bogiem. Częste „Ojcze nasz” i „Zdrowaś Maryjo” to znak żywotności obecności Boga w człowieku wiary.

Modlitwa jest głosem człowieka, który przemawia do Boga w imieniu całego stworzenia. Bóg stworzył człowieka i chce go mieć na wieczność. Najpierw jednak trzeba spełnić zadania na ziemi, a więc swoje powołanie. To pełne rozeznanie woli Bożej, w której realizacji człowieka ma wsparcie Bożej łaski.

5. Słuchanie Słowa Bożego

Ważnym elementem naszej komunii z Bogiem jest słuchanie i rozważanie Słowa Bożego. To dar indywidualnego oraz wspólnotowego spotkania z Pismem świętym. Pismo św. odsłania nam i pomaga zrozumieć mechanizmy życia we współczesnym świecie. Zatem Ewangelia i spotkanie z nią jest darem szczególnej modlitwy, który pozwala spojrzeć na realny świat i doskonalić umiejętność naszego świadomego życia w nim.

Modlitewne czytanie Pisma św. nie tylko karmi intelekt, ale szczególnie kształtuje serce. Ono jest komunią z Bogiem, otwartą na wielkie bogactwo Opatrzności. Słowo Boga wskazuje jak żyć, aby wypełnić wolę Boga, aby być zbawionym.

6. Adwentowe oczekiwanie

Całe Pismo św. przekazuje tajemnicę Jezusa Chrystusa, którego oczekujemy w Adwencie. Dlatego można powiedzieć za św. Hieronimem: że „nieznajomość Pisma to nieznajomość samego Chrystusa”. Oto Jan Chrzciciel mówi nam: „Między wami stanął ten, który ma przyjść” (J 1,26). Tak więc Chrystus wcielony już stanął między nami, ale ciągle jeszcze ma przyjść. Kościół przecież ciągle czeka na przyjście Chrystusa (por. Ap 22,20).

Przed nami nowa szansa spotkania Boga i życia w Jego bliskości. Niech tegoroczny Adwent będzie szczególnym otwarciem się na komunię z Bogiem w naszych parafiach, rodzinach, miejscach pracy, nauki i odpoczynku.

Na pełne wytrwałej nadziei podążanie ku zjednoczeniu z Bogiem i bliźnimi z serca błogosławie: W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

+ Andrzej F. Dziuba

(Tekst przekazany przez Biskupa Łowickiego)